

นิทานชุดส่งเสริมความรู้ด้านสิทธิมนุษยชน
Human Rights Education Series

ความฝัน
ของ
เด็กชายก้อนเมฆ
Konmek's Dream

จัดทำโดย
กรมองค์การระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ
Department of International Organizations
Ministry of Foreign Affairs

เนื่องในโอกาสครบรอบ 70 ปีของการรับรองปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน
ในวันที่ 10 ธันวาคม 2561 และรัฐบาลไทยได้กำหนดให้สิทธิมนุษยชนเป็นวาระแห่งชาติ
ในช่วงปี 2561 - 2562 กระทรวงการต่างประเทศจึงได้จัดทำงานชุดส่งเสริมความรู้
ด้านสิทธิมนุษยชนเพื่อสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับหลักการสิทธิมนุษยชนสำหรับเด็กและเยาวชน
โดยส่งเสริมแนวคิดของการเคารพและยอมรับในความแตกต่าง การไม่เลือกปฏิบัติ
ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ การให้โอกาสที่เท่าเทียม รวมถึงการเอาใจใส่และดูแล
ผู้ที่อยู่ในสถานการณ์เปราะบางในสังคม ซึ่งล้วนเป็นพื้นฐานของหลักการสิทธิมนุษยชนที่สำคัญ

On the occasion of the 70th Anniversary of the Universal Declaration of
Human Rights and the Royal Thai Government's adoption of human rights
as Thailand's national agenda for 2018 - 2019, the Ministry of Foreign Affairs
aims to use the Human Rights Education Series to raise awareness of
human rights principles among children and youth. We hope to contribute
to promoting the respect and acceptance of differences,
non-discrimination, human dignity, equal opportunities,
as well as the inclusion of those in vulnerable situations,
all of which are fundamental principles of human rights.

กรมองค์การระหว่างประเทศ
กระทรวงการต่างประเทศ
Department of International Organizations
Ministry of Foreign Affairs

นิทานชุดส่งเสริมความรู้ด้านสิทธิมนุษยชน
Human Rights Education Series

ความฝัน
ของ
เด็กชายก้อนเมฆ

Konmek's Dream

ISBN 978-616-341-061-0

เนื้อเรื่อง: กนกนันท์ ธูปะเตมีย์

Story: Kanoknan Dhupatemiya

รูปภาพ: Pimler

Illustration: Pimler

แปลและเรียบเรียง: กรมองค์การระหว่างประเทศ

Translation and Editing: Department of International Organizations

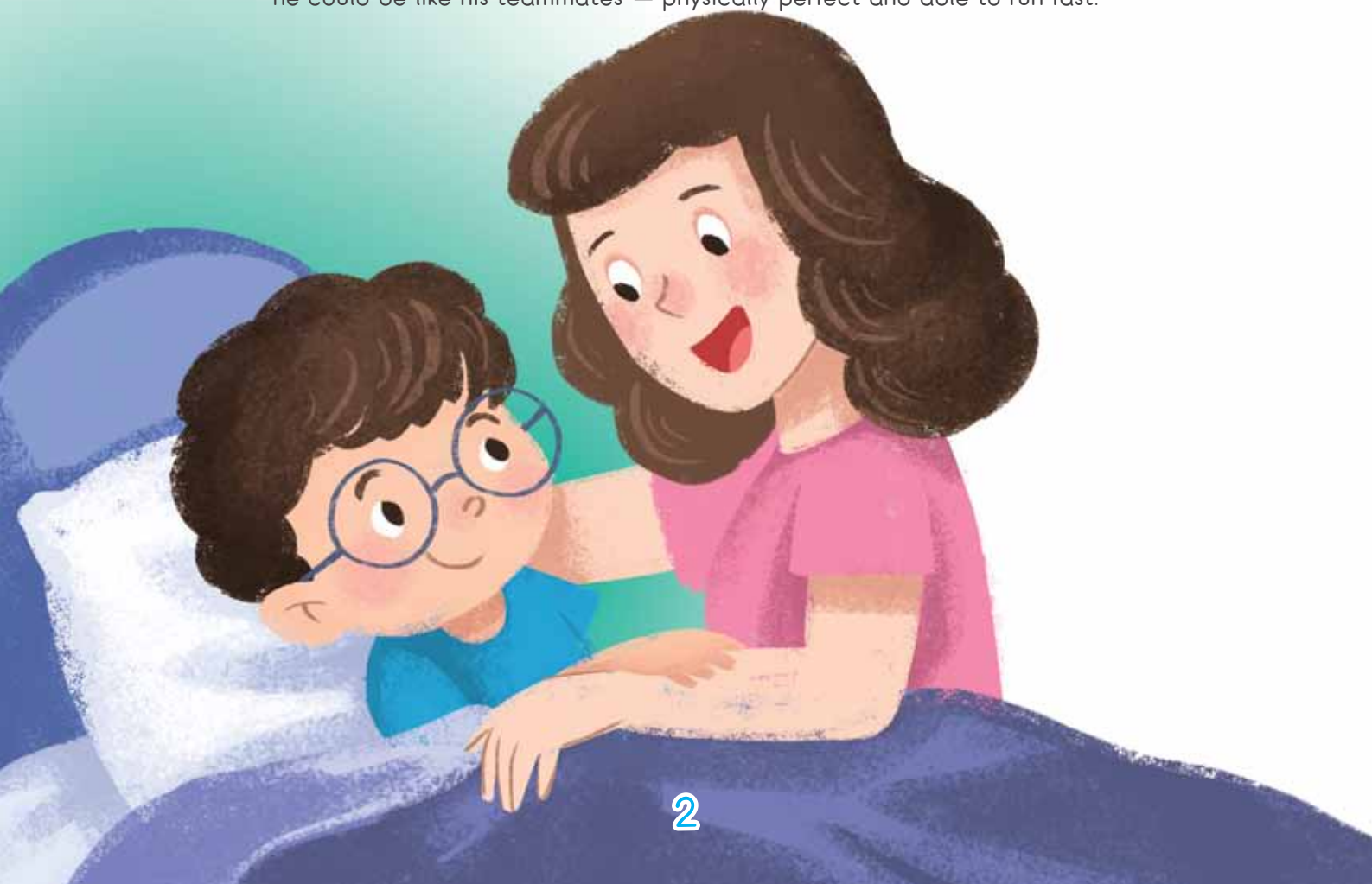
“สัทึมแล้วลูก รีบนอน เดี่ยวพรุ่งนี้ตื่นไปโรงเรียนไม่ทันนะ”
เสียงแม่อังขึ้นมาจากห้องข้าง ๆ ก่อนเดินมาหาเด็กชายก่อนเมฆ แล้วสวมกอด
“นอนได้แล้ว คนเก่งของแม่” เด็กชายก่อนเมฆยิ้มแล้วล้มตัวลงนอน...
พรุ่งนี้จะแข่งฟุตบอลโรงเรียนแล้ว เขาก็คงต้องนั่งที่ขอบสนามเนื่องจากเขาไม่มีแขนซ้าย
และสายตาสั้น เป็นตัวสำรองอีกตามเคย ‘เจ้าแว่น’ เงอะเงะเงื่องช้าอย่างเขา
ไม่มีทางได้ลงแข่งหรอก เขารู้ดี... เพื่อน ๆ คนอื่น ซึ่งร่างกายสมบูรณ์
และสามารถวิ่งเร็ว เขาอยากเป็นอย่างนั้นบ้าง เขาอยากเก่งแบบนั้น

“It’s now ten o’clock. You should hurry to bed or else you will be late for school tomorrow,”
mom’s voice echoed from the room beside Konmek’s. She walked to his bedroom just to make sure.

“Good night, my little boy,” mom whispered to her son, hugging him tightly in her arms.
Konmek smiled and got ready to sleep. He was excited for the school’s soccer match tomorrow.

But he might just be watching his friends from the bench, again.

Since he was short-sighted and had no left arm, Konmek knew that
he would always be a substitute for the team. He knew that a slow and awkward
“glasses boy” like him would never get the chance to play in the field. He wishes
he could be like his teammates — physically perfect and able to run fast.

วันนี้เด็กชายนอนไม่หลับ ฉายา ‘เจ้าแว่น’ วนเวียนในความคิด ภาพสนามฟุตบอลที่มีเพื่อน ๆ
แข่งขันกัน และมีเขาอยู่ขอบสนามตั้งแต่ชั้น ป.1 ถึง ป.5 เขายังจำได้ดี... นี่ ป.6 แล้ว
เขาคงต้องนั่งมองภาพนั้นอีกสินะ ทั้งในการไปโรงเรียนและการใช้ชีวิตในโรงเรียนก็ยังคงยาก
เขารู้สึกน้อยใจและไม่ชอบเลย สิ่งนี้ทำให้เขาไม่อยากไปโรงเรียน แต่เขาก็ต้องพยายามหลับ
เขาหลับตานับเลข 1 ถึง 100 ตามคำสอนของแม่ แต่ก็ยังไม่นอนหลับ จึงนับแกะอีก
จนแกะตัวที่ 12 กระโดดข้ามรั้วเรียบร้อยจึงนอนหลับไป... และคืนนั้นเขาฝัน...

ฝันแปลกมาก ๆ เลย... เด็กชายก่อนเขมฝันว่าตัวเองกลายเป็น ‘ตัวตุน’

Konmek tossed and turned in bed. It was hard for him to sleep that night, thinking of being teased as “glasses boy.” He has been stationed at the bench beside the field since first grade. It was already sixth grade but his memories of all his friends playing in the field were still vivid, even after all these years. He had to see the same scenes over and over. But he had to try to sleep.

Konmek was able to fall asleep, thanks to his mother’s advice to count sheep. That night he dreamt. It was such a strange dream, Konmek dreamt he became a mole.

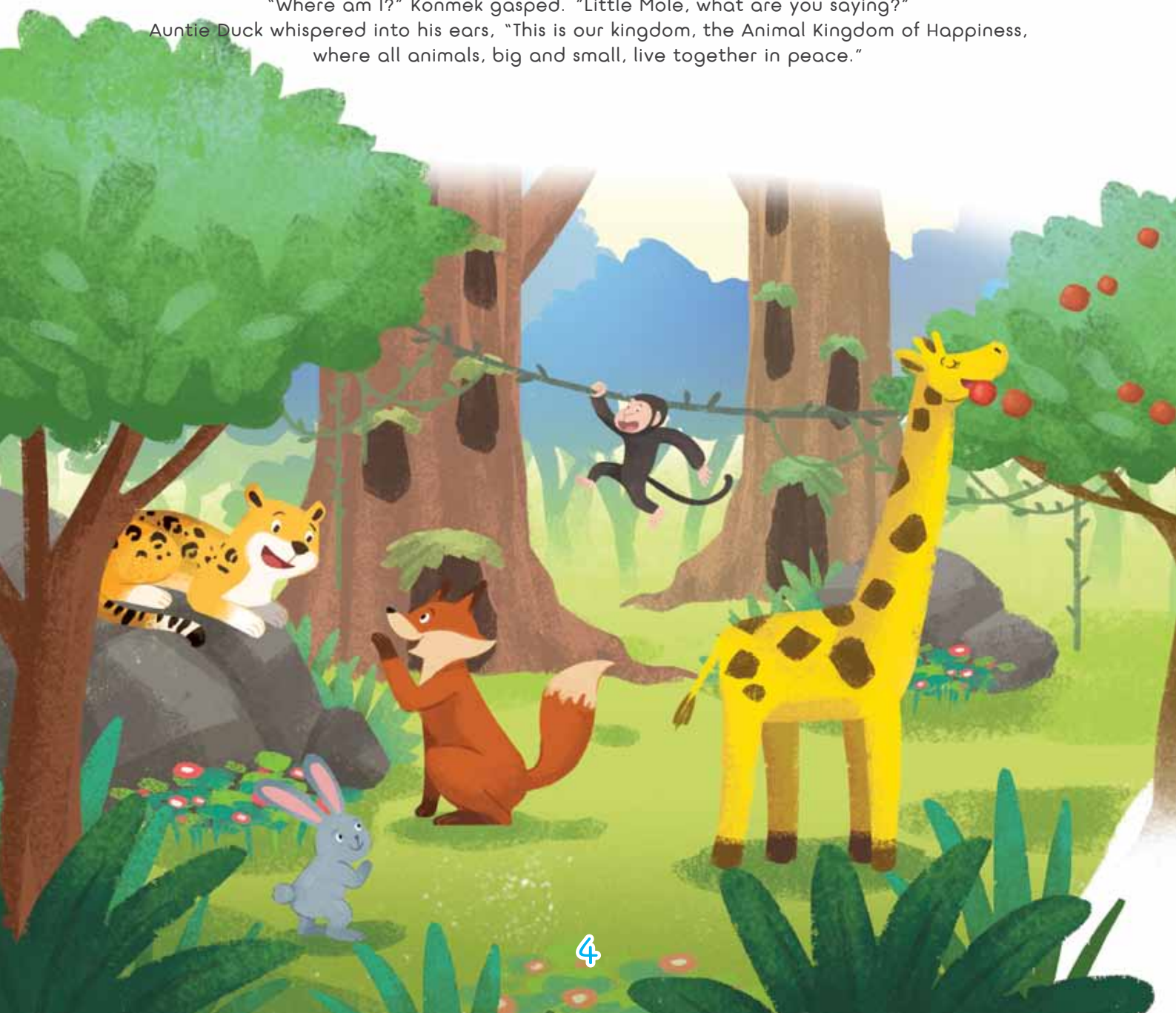

ในฝัน เขายืนอยู่ในอาณาจักรแห่งหนึ่ง ซึ่งสวยมาก ท้องฟ้าใส ต้นไม้ร่มรื่น อากาศไม่ร้อน มีสิ่งมีชีวิตมากมาย 'เราอยู่ที่ไหนเนี่ย' เด็กชายคิดจนเผลอูทานออกมดั่ง ๆ จนมีเสียงหนึ่งกระซิบจากข้างหลัง "เจ้าตุนน้อย พุดอะไรเนี่ย ที่นี้อาณาจักรของเราไง 'อาณาจักรสิ่งสาธุสุข' อาณาจักรนี้มีแต่พวกเราเหล่าสัตว์น้อยใหญ่ที่อยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข"

In his dreams, Konmek was in a beautiful kingdom. The sky was bright blue, the trees gave cooling shade and the weather was just perfect. He was surrounded by so many different animals.

"Where am I?" Konmek gasped. "Little Mole, what are you saying?"

Auntie Duck whispered into his ears, "This is our kingdom, the Animal Kingdom of Happiness, where all animals, big and small, live together in peace."

เด็กชายพยักหน้าแล้วหันไปเจอคุณป้าเปิดใจดี ทำให้เขานึกถึงคุณครูดาร์ริน คุณครูประจำชั้นของเขา
เด็กชายจึงถามคุณป้าเปิดต่อ “อาณาจักรนี้อยู่ที่ไหนครับ”
คุณป้าเปิดหัวเราะชอบใจ “หนูตุนเพิ่งมาอยู่ไฉ่ไหมลูก อยากดูเมืองไหม ป้าว่าง
อยากมีเพื่อนคุยอยู่พอดี” เด็กชายก๊อนเมกในร่างตุนยิ้มกว้าง “ขอบคุณครับคุณป้า”

Konmek nodded. He turned around to find Auntie Duck, who looked very kind.

She reminded him of Ms. Darin, his homeroom teacher.

He asked her, “Where is this kingdom?”

Auntie Duck chuckled softly, “Little Mole, I can see that you have just arrived here.

Do you want to take a look around? I’m free and would love some company.”

Konmek, in the body of Little Mole, replied brightly,

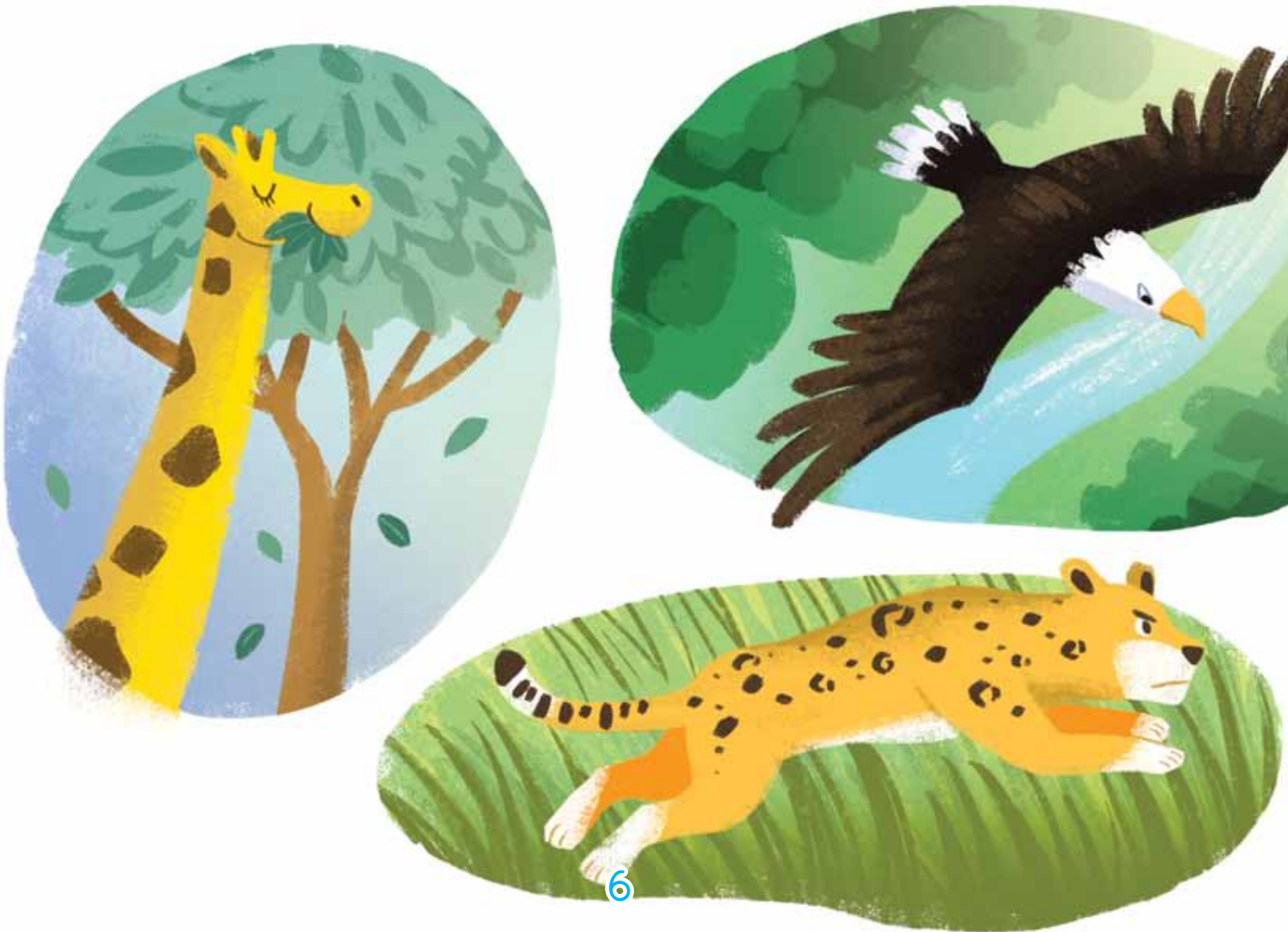
“Yes, thank you so much Auntie Duck!”

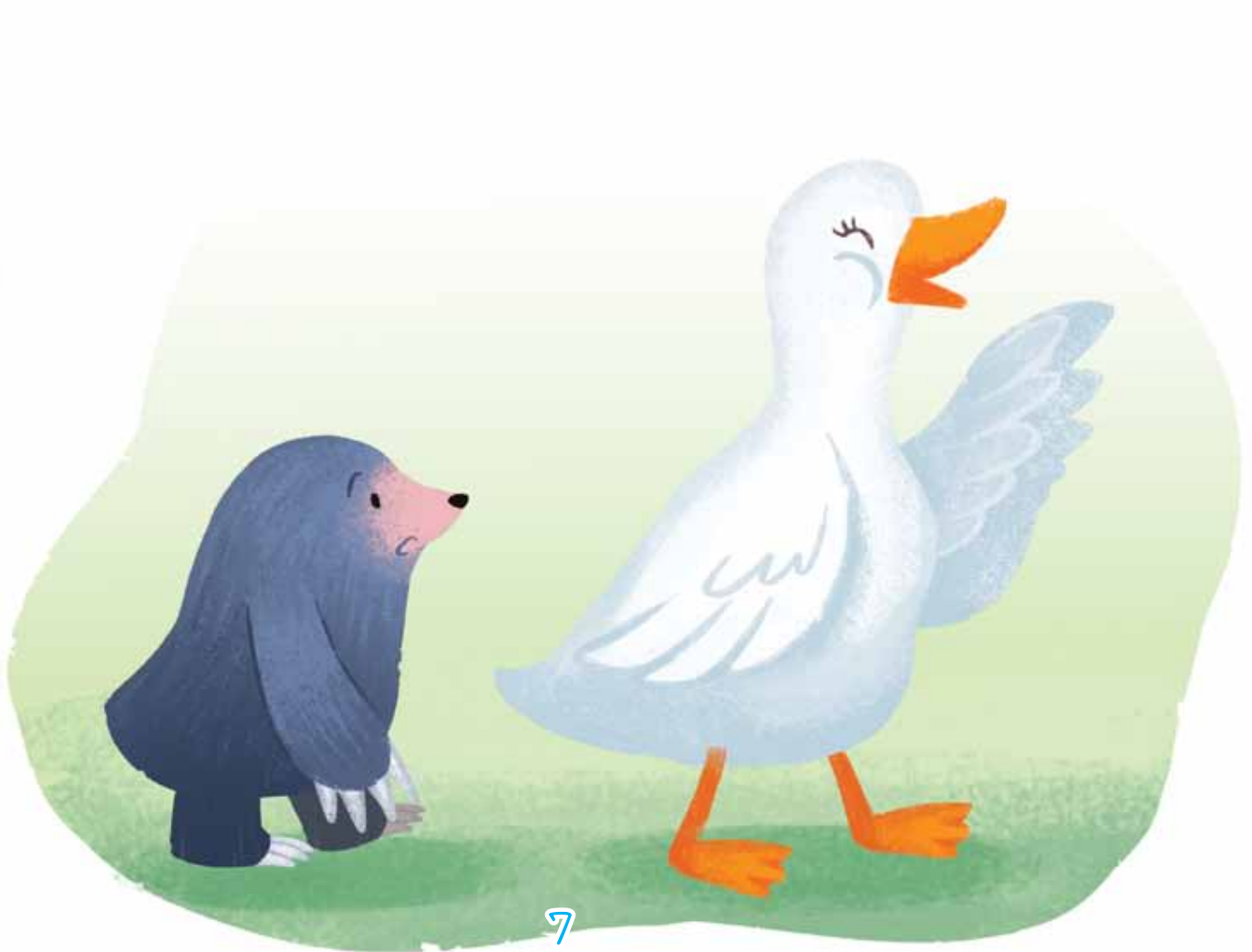
ระหว่างการเดินตามคุณป้าเปิด เด็กชายรู้สึกลำบากมาก เพราะตาพร่ามัวและขาหน้าซ้ายขาดไปข้างหนึ่ง จึงเดินช้ากว่าคุณป้าเปิดมาก... เขาพยายามพยักหน้าตามคุณป้าเปิดที่บรรยายความสวยงามของสถานที่แต่ละที่ได้้อย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็น ต้นไม้หลากสี บ้านแกะสลักดอกไม้สีสันสดใส หรือบรรยายความงดงามของสัตว์ที่พบเจอ ไม่ว่าจะเป็นพี่ยีราฟคอยาวที่สามารถกินผลไม้บนต้นไม้สูง ลุงอินทรีที่มีสายตาแหลมคมมองฟ้าได้อย่างยาวไกล หรือน้าเสือชีตาห์ที่ได้ชื่อว่าเป็นสัตว์บกที่วิ่งเร็วที่สุดในโลก

While following Auntie Duck around, Konmek started to have trouble walking. His eyes are blurry and his left front leg is missing. He was walking much slower than Auntie Duck. He tried to take in everything Auntie Duck showed him — the beautiful scenery, the colorful trees, the little house covered with flowers. She also introduced him to their animal friends — the giraffe with a long neck who can eat fruits from a tall tree, the eagle with sharp eyesight who can see the horizon of the sky, or the cheetah who is known to be the fastest animal on earth.

ในขณะที่คุณป้าเปิดบรรยายไปเรื่อย ๆ ด้วยหน้าตายิ้มแย้ม
ไปกับความดีงามของสรรพสิ่งรอบตัว เด็กชายก้อนเมฆในร่างต้นก็พยายามยิ้มไปด้วย
เขารู้สึกดีใจไปกับสัตว์น้อยใหญ่ทุกตัวที่คุณป้าเปิดบรรยายให้ฟัง รู้สึกดีใจกับทุกสถานที่...
แต่น้อยใจกับความอ่อนด้อยของตัวเอง...

While Auntie Duck guided him around, Konmek tried his hardest to smile.
although he felt the opposite inside. Konmek was excited to hear about all his fellow
animals that Auntie Duck described to him. He was excited with this new environment...
but he also could not help feeling sad about his inferior qualities compared to all the others.

เด็กชายในร่างตุ่นจมอยู่ในความคิดของตนเอง... นี่คุณป้าเปิดไม่รู้เลยหรือ
ว่าเขาตาพร่ามัวเกือบบอด ทุกสิ่งที่คุณป้าบรรยายมานั้นเขามองแทบไม่เห็น
เขาเดินอืดอาดยืดอาดมากเพราะเขาเดินบนดินแทบไม่ได้ ขาทั้ง 3 ที่เหลือกับนิ้วที่มีเล็บแหลมคม
ทั้ง 5 มีไว้เพื่อขุดดินและเดินทางใต้ดินเท่านั้น... เด็กชายเริ่มนึกถึงตัวเอง...
เขาในร่างตุ่นนี้ช่างเหมือนตัวเขาในชีวิตจริงเสียจริง ๆ... ตุ่นที่ทำอะไรไม่ได้เหมือนสัตว์ตัวอื่น ๆ
ก็เหมือนเขาที่ทำอะไรได้ไม่เท่าเพื่อน ๆ นั่นแหละ...

The boy in Little Mole's body sank deep into his thoughts.
Did Auntie Duck not realize that his eyes are blurry to the point close to being blind?
Did she not see that he is struggling to keep up with just walking?
His three legs and sharp nails are made only for digging through the earth, underground.
Konmek thought to himself, "This Little Mole is so much like me. Little Mole cannot do what
the other animals can, just like I cannot play soccer as well as my teammates."

ทันใดนั้นเขาก็ต้องตกใจเมื่อรับรู้ได้ถึงแรงสั่นไหวรอบตัว เขามองหาที่มาแล้วก็พบว่า เป็นเสียงฝีเท้าของเพื่อน ๆ สัตว์สารพัดตัวที่วิ่งหนีอะไรสักอย่างมาในทางเดียวกัน “ไฟไหม้! ใครก็ได้ช่วยที!” เสียงร้องขอความช่วยเหลือดังพร้อมกันจนแยกไม่ออกว่าเป็นเสียงของใครบ้าง แต่ทุกคนมุ่งหน้าไปทางทิศเดียวกัน คือถ้ำของคุณตาราชสีห์ เจ้าแห่งอาณาจักรนี้ เด็กชายจึงรีบตามไปอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

To his surprise, Konmek felt a sudden vibration coming from all around! He searched for the source, and found that all of the animals were running from the same direction as if they were escaping from something. “Fire! Anyone help!” Konmek heard different shouts and screams mixed up in the chaos. Everyone was headed to the same place — Grandpa Lion’s cave. Little Mole tried his best to catch up with everyone running towards the cave.

พอไปถึงถ้ำก็เห็นสัตว์น้อยใหญ่มามุงกันหน้าปากถ้ำเรียบร้อยแล้ว เขาจึงกระซิบบถามพี่กวาง
ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ “ขอโทษนะครับพี่กวาง ผมเพิ่งมาถึง คุณตาราชสีห์พูดว่าอย่างไรบ้างครับ”
พี่กวางมีสีหน้ากังวลก่อนจะพูดว่า “ตอนนี้มีไฟไหม้ป่าจะ ลุกลามมาจากฝั่งตะวันตก
ไฟไหม้เร็วมาก เรามีเวลาน้อยมากเลย” เด็กชายจึงกังวลไปด้วย

The animals gathered in front of Grandpa Lion's cave.
Little Mole, who had just arrived, whispered to Deer who was standing beside him,
“Excuse me, I just got here. What did Grandpa Lion say?”
Flustered, Deer turned to Little Mole and told him,
“There is a big fire in the forest. It is spreading rapidly from the west,
but we have so little time.” Konmek felt extremely worried.

พี่กวางกำลังจะพูดต่อแต่มีเสียงของคุณตาราชสีห์ดังขึ้นเสียก่อน
“ฟังทางนี้นะทุกคน อย่าเพิ่งตื่นตระหนก พวกเราจะปลอดภัยแน่นอน
ขอให้ทุกคนสำรวจข้อดีของตนเองที่น่าจะเป็นประโยชน์
แล้วนำมาใช้เพื่อช่วยอาณาจักรของเรา”

Before Deer was able to continue,
Grandpa Lion's loud voice echoed throughout the cave.
“Everyone, listen. Do not panic. We will be safe.
I want everyone to find their own strength
to help save our Kingdom.”

อินทรีเริ่มพูดก่อน “เราคืออินทรี มีสายตาแหลมคม มองเห็นเป้าหมายได้จากระยะไกล
เราจะบินไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น”
เสียงร้องเชียร์จากผู้ฟังดังขึ้นอื้ออึง นกอินทรีโฉบไปที่เกิดเหตุอย่างเร่งด่วน
แล้วรีบกลับมาภายในเวลาไม่กี่นาที “ไฟไหม้จากทางตะวันตก
เริ่มลุกลามไปโดนต้นไม้ต่าง ๆ แล้ว เรามีทางเลือกที่ดีที่สุดคือข้ามลำธารไปอีกฝั่ง
แต่ปัญหาคือสะพานพัง จึงต้องโค่นต้นไม้ให้พาดไปอีกฝั่งอย่างรวดเร็วที่สุด

Eagle spoke first. “I am an eagle. My eyesight is as sharp as can be.
I can see everything from miles away.
I will fly out to see what is going on.” The Eagle was cheered on by the crowd.
He flew to the source of the forest fire and returned in a blink of an eye.
He said, “The fire came from the west and is spreading out fast.
The best way out is for all of us to move to the other side of the creek,
but the bridge is now broken. We need to cut down the big tree
to make it into a bridge so we all can escape this fire.”

ได้ยืงดั่งนั้น ผู้ฟังทั้งหลายต่างสำรวจข้อดีของตนแล้วพูดขึ้นมาพร้อมกัน
เสียงดั่งสนั่นทั่วบริเวณ “เราเป็นช้าง มีพลังกำลังมากมาย สามารถถล่มต้นไม้ต้นนั้นได้”
“เราเป็นยีราฟ ช่วยเอื้อมไปเด็ดผลไม้บนต้นไม้สูง พอต้มไม้มีน้ำหนักรน้อย
ช้างจะได้ถล่มได้ง่ายขึ้น” “เราเป็นเสือชีตาห์ วิ่งเร็วที่สุด
สามารถไปดูสถานการณ์ของไฟแล้วรีบวิ่งกลับมาบอกได้”
และคำพูดอีกมากมายรอบตัวเด็กชาย เด็กชายกลับมานึกถึงตัวเองแล้วก็มองช่องว่าง ๆ
ที่ควรเป็นที่ของขาข้างซ้ายของตน... เราอยากมีส่วนช่วยคนอื่นบ้างจัง...

After hearing the Eagle, each of the animals tried to find their own strength,
anything that could contribute to saving the Kingdom.

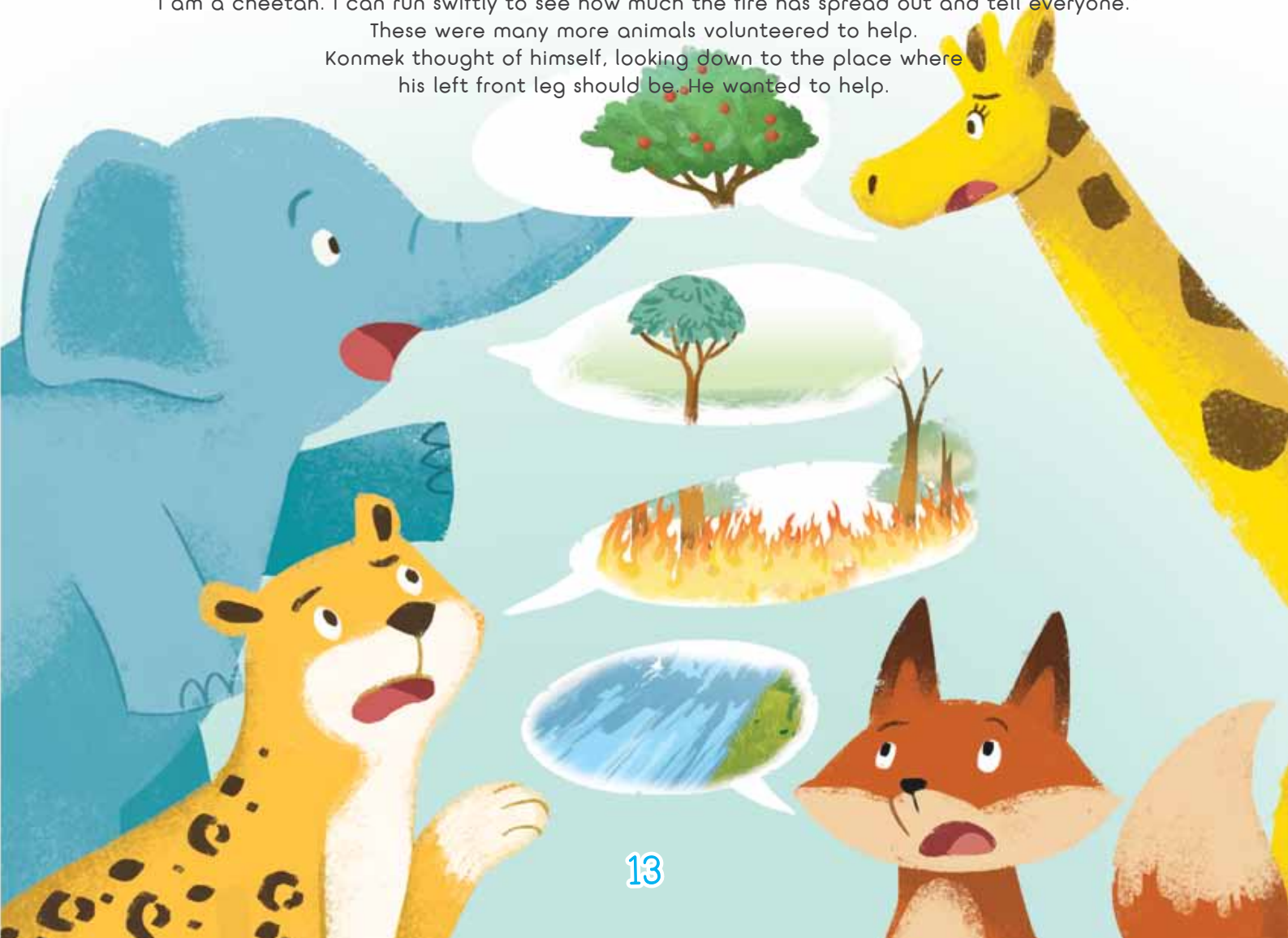
“I am an elephant. I am strong enough to take down that tree.”

“I am a giraffe. I can pick the fruits from the tree so that the elephant can easily take it down.”

“I am a cheetah. I can run swiftly to see how much the fire has spread out and tell everyone.”

These were many more animals volunteered to help.

Konmek thought of himself, looking down to the place where
his left front leg should be. He wanted to help.

สัตว์ที่มาชุมนุมต่างรู้ว่าตนเองมีความสามารถอะไร
และพยายามจนถึงที่สุด แต่การโค่นต้นไม้ยังไม่สำเร็จ
เพราะรากต้นไม้ยังรากลึกแน่นหนามาก

Each of the animals who had gathered at
the cave understood their own abilities.
They tried their hardest. But still, the roots of the tree
were so deep in the earth that even their
collaborative efforts could not take the tree down.

ราชสีห์พูดให้กำลังใจผู้อสาทั้งหลายจนเดินมาถึงตัวตุน... ราชสีห์มองตัวตุนด้วยความสงสัย และถามว่า “เจ้าตุน ทำไมหลานจึงไม่ออกไปล่ะ” เด็กชายก้มหน้า แล้วความเศร้าทั้งหมด ก็พรุ้งพรุ้งออกมา “ผมไม่รู้จะเอาอะไรไปช่วยดับไฟได้ครับคุณตาราชสีห์ ผมตาพร่ามัว มองคุณตาราชสีห์ใกล้ ๆ แค่นี้ก็ยังมองไม่ชัด เดินก็ช้าอืดอาด ขาหน้าซ้ายก็ไม่มี กว่าผมจะมาถึงถ้ำนี้ก็ยากลำบากมาก”

Grandpa Lion encouraged all animals who volunteered. He finally walked to Little Mole who was at the end of the line. Grandpa Lion asked, “Little Mole, what is wrong? Why don't you go out and help the others?” Little Mole looked down. He did not intend to cry but tears would not stop falling from his eyes. He said, “I don't know how I can help them, Grandpa Lion. My eyes are so blurry that I can't see you clearly even at this distance. I walk so slowly, and am missing my left front leg. It was so difficult for me just to get here.”

คุณตาราชสีห์อึ้ง “ฟังนะหลาน เจ้ามีดีมากมาย แต่เจ้าเองนั้นแหละที่ไม่เคยเห็นข้อดีเหล่านั้น
ตาของเจ้านั้นพร่ามัวก็จริง ตัวของเจ้านั้นเดินช้ากว่าสัตว์อื่นก็ใช่ เพราะนี่คือบนพื้นดิน...
แต่หลานก็รู้ดีไม่ใช่เหรอว่า เจ้าเป็นที่หนึ่งใต้ผืนดิน เจ้าขุดร่องและเร็วมาก ๆ
เพราะเล็บแหลมคมของเจ้า เจ้ามีตาเล็กและมองไม่ค่อยชัดก็ไม่เห็นแปลกตรงไหน
แต่เจ้ามีฟันแทะที่แหลมคม สามารถกัดสิ่งต่าง ๆ ให้ขาดได้โดยง่าย...”
ราชสีห์หยุดก็เหมือนคิดอะไรออก “ใช่แล้ว เจ้าตุ่น เจ้าคือความหวังของพวกเรา”

Grandpa Lion was taken aback. He said to Little Mole,
“Listen, kid. You have so many strengths that you have failed to see.
It is true that your eyes are blurry and that you walk so much slower
than the others, but that is because we are not underground.
You know well that you are one with the earth.
You can dig holes in the earth at great speed,
thanks to your sharp nails.
And it is nothing strange that your eyes are small and blurry.
Instead, you have sharp teeth that can cut through
anything...” Grandpa Lion suddenly stopped. “Yes!”
he exclaimed, “Little Mole, you are our only hope!”

“ผมเนี่ยนะครับ” เด็กชายถามด้วยความสงสัย สัตว์น้อยใหญ่เริ่มมารวมตัวกัน เพื่อฟังแผนการของคุณตาราชสีห์ “ในที่นี่มีเจ้าเท่านั้นที่ดำลงไปใต้ดินได้ และมีฟันแหลมคม ดังนั้น สรรพสัตว์ในที่นี่ฝากความหวังไว้ที่เจ้า หน้าที่ของเจ้าคือดำลงไปใต้ดิน ผ่านรากไม้ของ ต้นไม้ต่าง ๆ ในป่า ไปจนถึงต้นไม้ที่เราจะโค่นให้ขวางธารน้ำ เมื่อถึงแล้ว จงใช้ฟันอันแหลมคม ของเจ้าแทะรากไม้ของต้นไม้ออก เมื่อต้นไม้ไม่มีรากก็จะโค่นลงได้อย่างง่ายดาย ตลอดภารกิจ เจ้าจะอยู่ใต้ดิน พอแทะรากเสร็จ ให้รีบกลับมา”
คุณตาราชสีห์มองเจ้าตุ่นด้วยความเชื่อมั่น

“Me?” asked Little Mole. All the other animals in the cave started to come close, surrounding Grandpa Lion to listen to his new plan. “Among all of us here, you are the only one who can dig underground. You have sharp teeth to cut through any obstacle,”

Grandpa Lion said to Little Mole. “Our hope rests with you.

We need you to dig down into the earth and bite off the roots of the big tree we need to use as a bridge. That way it will be much easier to take down the tree.

You will be underground throughout this mission. And you can come back as soon as you succeed.”

Grandpa Lion gave Little Mole a look of complete trust.

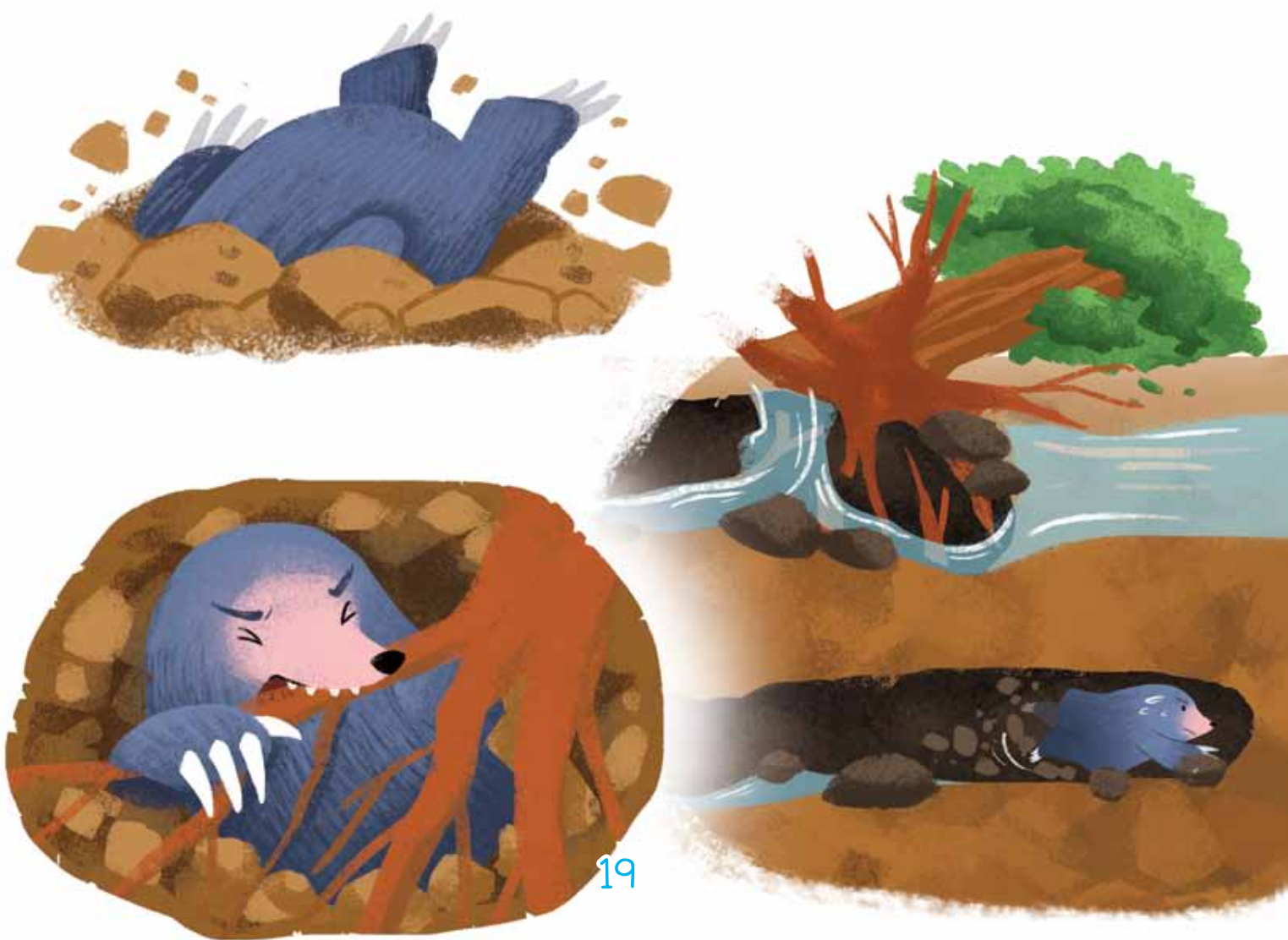
‘เราจะทำได้ตามที่คุณตาราชสีห์วางแผนไว้จริงหรือ ความหวังทั้งหมดจะฝากไว้กับเราได้หรือ’
เด็กชายคิด ความหนักใจของเด็กชายฉายออกมาทางแววตา และไม่อาจรอดพ้นสายตา
ของคุณตาราชสีห์และสัตว์อื่น ๆ ที่มาล้อมวงกันฟังแผนของคุณตาราชสีห์อย่างตั้งใจ...
สัตว์น้อยใหญ่ต่างพากันมาให้กำลังใจและเกลี้ยกล่อมเด็กชาย แต่ทำอย่างไรก็ไม่สำเร็จ
สุดท้าย คุณตาราชสีห์เห็นทีตนเองจะต้องเข้าไปสู่สถานการณ์แล้ว “หลาน ฟังตานะ”
คุณตาราชสีห์พูดด้วยน้ำเสียงเ็นดูแต่มีความจริงจังอยู่ด้วย “เจ้าอยากเป็นผู้ดูไปตลอดชีวิตจริง ๆ หรือ
จะเป็นเพียงคนที่คอยปรบมือยินดีกับชัยชนะของคนอื่นตลอดไปด้วยเลยหรือเปล่า
ถึงเวลาแล้วนะ ที่เจ้าจะต้องได้ลิ้มรสของความสำเร็จนั้นด้วยตัวเอง”

“Can I really do this? Will everyone really entrust this to me?”
Konmek thought to himself. His doubt showed in his trembling eyes.
The animals surrounding him tried to assure Konmek that he could do it — but to no avail.
“Listen, boy,” said Grandpa Lion in a serious tone,
“Do you really want to be a spectator all your life?
Will you be someone who only applauds for other people’s success?
It is now time — the time for you to own that success.”

เด็กชายได้ยืนดังนั้น อยู่ดี ๆ ลมก็พัดแรง ความกล้าและกำลังใจทั้งหมดไม่รู้มาจากไหนเต็มไปหมด มันท่วมท้นหัวใจดวงเล็ก ๆ ของเด็กชาย แวตาทังวลเมื่อครูเปลี่ยนเป็นแวตาทแห่งความมุ่งมั่น ‘นี่คงเป็นโอกาสของเราแล้วจริง ๆ’ เด็กชายคิด จากนั้นก็หันไปหาผู้ให้กำลังใจทั้งหลาย “ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ” แล้วมุดลงดินด้วยความคุ้นเคย หลบรากไม้และอุปสรรคต่าง ๆ อย่างเชี่ยวชาญ ไม่นาน เด็กชายก็เดินทางถึงต้นไม้ที่จะโค่นให้ขวางลำธาร

Konmek felt a strong breeze passing through. He felt brave. He felt ready.
A burst of confidence flowed through him after hearing Grandpa Lion's encouragement.
In his eyes, the look of doubt turned into a look of determination.
This was it. This was his time. "I will do my best!" Konmek shouted to all the cheering animals.
He then dug underground, as he was used to, and skillfully maneuvered through the roots and obstacles in the earth. It did not take long for Little Mole to reach the big tree to be taken down.

เด็กชายก้อนเมฆในร่างตุ๋นใช้ความคล่องแคล่วของตนเข้าไปตามช่องระหว่างรากต้นไม้ที่พันกัน
ใช้ขาหน้าขวาแหวกดิน และใช้ความแหลมคมของซี่ฟันแทะรากอย่างว่องไว
‘นี่แหละงานถนัดของเรา’ เด็กชายคิดอย่างดีใจ เพียงไม่นานรากทั้งหลายเริ่มขาด
ต้นไม้เริ่มสั่นสะเทือน พลังแห่งความกล้าและกำลังใจที่เด็กชายมีให้ตัวเองและได้รับจาก
คนอื่น ๆ ทำให้เด็กชายมุดลงใต้ดินได้ลึกกว่าเดิม จนถึงตอนนี้ต้นไม้ได้พาดผ่านลำธารแล้ว

The boy in Little Mole's body was nimble to travel between the tangled tree roots in the earth.
He used his right front leg to dig through the soil and his sharp teeth to cut through the roots.

‘This is what I am good at,’ he thought happily to himself. In the blink of an eye,
the tree started to shake. Little Mole, now full of full bravery
and confidence, dug even deeper into the ground until the tree fell down,
creating a bridge for the animals to cross to the other side of the creek.

เมื่อเด็กชายและเหล่าสัตว์ต่าง ๆ ข้ามลำธารมาแล้ว...
ทุกคนหันมามองเด็กชายเป็นตาเดียวกัน “เจ้าคือฮีโร่ของพวกเรา”
ทุกคนส่งเสียงชื่นชมเด็กชายพร้อมกันและแห่เข้ามาขอบคุณเด็กชาย
ในร่างตุ่นกันอย่างเนืองแน่น เด็กชายยิ้มอย่างดีใจ
ความสุขเอ่อล้นเต็มหัวใจดวงเล็ก ๆ
เด็กชายกำลังจะหันไปขอบคุณคุณตาราชสีห์ แต่ทันใดนั้น..

After all the animals safely crossed the creek, they hurried to cheer on Little Mole.
“You are our hero!” they shouted. The animals, big and small,
took turns to thank Little Mole for saving them.
Konmek smiled to himself, feeling content at what he had done to help others.
He was about to turn to Grandpa Lion to say how much
he appreciated the encouragement,
but then ...

“ก้อนเมฆ ก้อนเมฆลูก! ตื่นได้แล้วลูก แม่ปลุกไปสองรอบแล้วนะ เดี่ยวไปโรงเรียนไม่ทัน”
เสียงใจดีของแม่อังเข้ามาในความฝันจนเด็กชายก้อนเมฆต้องตื่นจากฝันแปลก
อันแสนสวยงามไปด้วยความเสียดาย เขายิ้ม เหยยหน้ามองแม่
“แม่ครับ เมื่อคืนผมฝันแปลกมากเลยครับแม่ แต่ก็ฝันที่ดีมาก ไร้มผมจะมาเล่าให้ฟังนะครับ”
เด็กชายก้อนเมฆรีบอาบน้ำแต่งตัว แล้วเดินไปรอรถโรงเรียน และคิดในใจว่า
‘ยินดีต้อนรับสู่โลกแห่งความเป็นจริง ก้อนเมฆ เมื่อไปถึงโรงเรียน
เราคงต้องเป็นตัวสำรองเหมือนทุกปีที่ผ่านมา’

“Konmek! Konmek! Would you please wake up? You will really be late for school.”
Mom’s gentle voice echoed in Konmek’s ears while he was entranced by such a strange
and beautiful dream. He got up, looked up at his mother and said,
“Mom, I had the strangest dream last night. But it was really good dream!
I will tell you about it when I get back from school.”
Konmek hurriedly got dressed and walked outside to catch his school bus.
In his heart, he thought to himself,
‘Welcome back to reality. When I get to school,
I will just be a substitute, again, like all these past years.’

แต่เหตุการณ์ไม่เป็นเช่นนั้น เพราะเพื่อนในทีมฟุตบอลของห้องเด็กชายก้อนเมฆมีแค่ 10 จาก 11...
“น้องสาวของพายุป่วยมากจะก้อนเมฆ พายุเลยต้องกลับต่างจังหวัดกะทันหัน ก้อนเมฆจะลงเล่น
เป็นตัวจริงได้ไหมจ๊ะ” คุณครูดารินพูดด้วยน้ำเสียงใจดี ทุกสายตา ทั้งของคุณครูดารินและเพื่อน
คนอื่น ๆ ต่างพากันจับจ้องที่เด็กชายก้อนเมฆด้วยความหวัง เด็กชายก้อนเมฆรู้สึกแย่
เหมือนทุกคนกำลังมองดูความอ่อนด้อยของเขา การไม่มีแขนซ้าย สายตาสั้น ตัวเล็ก และเซื่องช้า...
เขารู้สึกแย่มาก เขายังไม่พร้อมลงแข่งจริง เขาพยายามปฏิเสธทุกวิถีทาง
แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่อาจคัดค้านเสียงเรียกร้องของคุณครูและเพื่อน ๆ ได้

But he was wrong. Today, only 10 of the usual 11 teammates showed up at the match.

“Payu’s sister suddenly got sick so he had to return to his hometown,”

Ms. Darin said to the team. She continued, “Konmek, will you play for us in the field today?”

The boys’ gazes were fixed on Konmek, with hope. But Konmek felt bad.

He felt like everyone was staring at his weaknesses — having no left arm, and being short-sighted, short and slow. It felt devastating. He was not ready to play in the match.

Konmek tried hard to refuse but in the end could not deny

Ms. Darin and the team’s request.

อีกไม่นาน การแข่งขันก็จะเริ่มขึ้น คุณครูพละที่เห็นเด็กชายก้อนเมฆตั้งแต่ ป.1 จนถึง ป.6 นับจำนวนผู้เล่น จนมาถึงเด็กชายก้อนเมฆมีสีหน้ากังวลอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเห็นดังนั้นคุณครูพละจึงเดินตรงมาที่เด็กชายก้อนเมฆ วางมือลงบนบ่าของเด็กชายแล้วพูดขึ้นว่า “ผู้เล่นทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันที่จะทำประตู เหมือน ๆ กับที่นักเรียนทุกคนมีโอกาที่จะทำคะแนนได้ดีนะก้อนเมฆ... อย่าเป็นเพียงคนที่คอยปรบมือยินดีกับชัยชนะของคนอื่นตลอดไปเลย ถึงเวลาแล้ว ที่เธอจะต้องได้ลิ้มรสของความสำเร็จนั้นด้วยตัวเอง ครูเชื่อว่าเธอทำได้” เด็กชายก้อนเมฆตกใจ คำพูดของคุณครูพละคล้ายคำพูดของคุณดาราสีห์เลย!

The match was about to begin. The physical education teacher who taught Konmek since first grade could sense how worried he was. The teacher walked straight to Konmek, placed his hand on the little boy's shoulder and said, "Every player has an equal chance to score a goal, like how every student has the chance to do well on a test. Konmek, do not be content at being someone who applauds for others' success. It is now time that you own that success. I believe you can do it." Konmek shuddered. It was the exact same thing Grandpa Lion said to him in his dream!

คำพูดของคุณครูพละทำให้เด็กชายหัวใจพองโต และสร้างกำลังใจมากพอที่จะทำให้เขาพาตัวเองไปยืนในสนามอย่างมั่นใจ... วันนั้นทั้ง 2 ทีมมีแต้มเสมอจนต้องตัดสินด้วยการยิงลูกโทษ... บรรยากาศเริ่มเข้าสู่ความตึงเครียด แม้เป็นกีฬาของเด็กประถมแต่ก็เป็นการแข่งขันที่เด็กหลายคนรอคอยชัยชนะมาตลอดทั้งปี... ผู้รักษาประตูยังคงเป็นเด็กชายคนเดิมคนที่เคยรักษาประตูตั้งแต่ยังเป็นเด็กน้อยผอมแก้งก้างในตอน ป.1 จนตอนนี้ ป.6 แล้ว เขาโตขึ้นเป็นหนุ่มน้อยรูปร่างทะมัดทะแมง มีความสามารถเพิ่มมากขึ้นตามกาลเวลา เด็กชายก้อนเมฆผู้นั่งอยู่ขอบสนามมาโดยตลอดจำพัฒนาการต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

The teacher's words of encouragement made Konmek feel warm and fuzzy in his heart. Konmek was now confident enough to bring himself to stand in the field, along with his teammates. That day, the two teams fought neck and neck. The game was to be decided with a penalty shoot-out. The atmosphere began to intensify. Even though this was just a match between elementary school teams, the players had been waiting for this moment for the past year. Konmek knew the opposing team's goalie quite well. He had been playing for that team since first grade. Konmek, having watched him from the bench, remembered all the skills and inclinations of this goalie.

การยิงลูกโทษดำเนินไปเรื่อย ๆ ในตอนนี้ทั้งสองทีมสามารถทำประตูได้เท่ากัน เด็กชายก้อนเมฆเป็นคนสุดท้ายที่จะยิงลูกโทษและหากเด็กชายก้อนเมฆสามารถยิงลูกโทษเข้าทีมของเขาจะชนะทันที เขาเข้าประจำจุดที่ต้องยืน ในใจคิดแค่เพียงจะทำอย่างไรให้ทีมของเขาชนะ จะได้นำความภาคภูมิใจมาให้เพื่อน ๆ และคุณครูของเขาได้ เด็กชายรีบรวบรวมสมาธิคิดหาวิธี ‘ผู้รักษาประตูคนนี้เป็นคนเก่ง เขาสังเกตลักษณะการยิงประตูของฝ่ายตรงข้ามมาทุกปี จนชำนาญและพัฒนาดตนเองอยู่เสมอ เราต้องทำให้ได้ มีเราคนเดียวเท่านั้นที่ผู้รักษาประตูคนนี้ไม่เคยเห็นรูปแบบของการยิงประตูมาก่อน ที่ผ่านมา เราเป็นเด็กนั่งขอบสนามมาโดยตลอด’

The penalty shoot-out began, and both teams scored equally. Konmek was the last player to shoot. If he succeeded, his team will win immediately. He stands at the shooting position, contemplating how he can win for his team. Konmek stopped to think, “This goalie plays very well. He also remembers how all of our players shoot from these past years of practice. I am the only player that he has never seen shooting before, because I have always been at the bench.”

‘เราต้องทำได้ เราเห็นพัฒนาการของผู้รักษาประตูคนนี้
มาโดยตลอด ซึ่งทักษะการป้องกันประตูของเขาในตอนนี้มัน แทบไม่มีที่ติ...
แต่... จากสถิติแล้ว เขามักจะมีความผิดพลาดสูง หากผู้เล่นยิงเข้าทางเสาซ้าย
เขาใช้ความคิดอย่างหนัก... คงต้องลองเสี่ยงดู’

‘I can do it! I know how this goalie plays. His record is near perfect...
But...from what I’ve seen, he sometimes misses
when the ball goes to the left side of the goal.
I’ll take the risk.’

เด็กชายก้อนเมฆรวบรวมสติ และเตะลูกฟุตบอลนั้นด้วยพลังทั้งหมดของเขา
มันพุ่งแรงและเร็วมากจนผู้รักษาประตูพุ่งตัวไปรับไม่ทัน
และในบัดดลนั้นเอง... เขายิงประตูเข้า!

Konmek pulls himself together. He kicked the soccer ball with all his might.
The ball was so fast it flew right past the goalie.
Before anyone realized, the ball was inside the net.
It was a goal!

ทีมของเด็กชายก้อนเมฆได้รับชัยชนะ เพื่อน ๆ ต่างรุมล้อมเด็กชายและชื่นชมในความเก่งของเขา เขากลายเป็น ‘ฮีโร่’ ของเพื่อน ๆ เขาดีใจมาก แต่สิ่งที่ทำให้เขาดีใจยิ่งกว่านั้นคือความรู้สึกที่ว่าเขาได้ชนะใจตนเองแล้ว เขาก็มีข้อดีและมีคุณค่าไม่ต่างจากเพื่อน ๆ ชัยชนะในครั้งนี้นี้สร้างพลังในใจได้มากเหลือเกิน จนเขาอยากจะขอบคุณ ทุกกำลังใจและทุกโอกาสที่เขาได้รับจากคนรอบตัวที่เปิดรับเขาเป็นส่วนหนึ่งอย่างเท่าเทียม นอกจากนั้น เขายังขอบคุณทุกสรรพสิ่งที่อยู่ในความฝันเมื่อคืน โดยเฉพาะคุณตาราชสีห์ที่เขาอยากจะไปบอกคุณตาว่า ‘คุณตาราชสีห์ครับ วันนี้ผมได้ลิ้มรสความสำเร็จนั้นด้วยตนเองแล้วนะครับ วันนี้... ความฝันของผมเป็นจริงแล้วครับ’

Konmek's team won! He was surrounded by his teammates who cheered him on. He became a hero among his friends. Konmek was happy beyond words, especially because he had overcome his own fears.

He realized now that he had strength and values like any of his friends.

This victory was so powerful for Konmek. He was overwhelmed, wanting to thank everyone around him for all the encouragement and opportunity he had received, and for accepting him for who he is, on equal footing.

He also wanted to thank everyone in his dream last night, especially Granpa Lion.

He wanted to go up to Granpa Lion and say,

"Grandpa, I did it. I am now celebrating my own success. Today, my dream has come true."

คติสอนใจ

เราควรสร้างสังคมที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมได้อย่างเต็มที่มีประสิทธิภาพ
เคารพความแตกต่าง สร้างความเท่าเทียมและความสามารถในการเข้าถึงโอกาส

Moral of the story

We should build a society that supports full inclusion,
respects diversity and enhances equality as well as equal opportunity.

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

(Universal Declaration of Human Rights)

ข้อ 1 เราทุกคนเกิดมามีอิสระ มีศักดิ์ศรี และสิทธิที่เสมอภาคกัน

Article 1 "All human beings are born free and equal in dignity and rights..."

ข้อ 2 แม้เราจะมี ความแตกต่างทางเชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา หรือความคิด
แต่เราทุกคนมีความเป็นมนุษย์เหมือนกัน จึงควรปฏิบัติต่อกัน
ด้วยไมตรีจิตเหมือนพี่น้องโดยไม่มีการแบ่งแยก

Article 2 "Everyone is entitled to all the rights and freedoms set forth in this Declaration,
without distinction of any kind, such as race, colour, sex, language,
religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status..."

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ

(Convention on the Rights of Persons with Disabilities)

ข้อ 5 ความเท่าเทียมกันและการไม่เลือกปฏิบัติ
“ห้ามการเลือกปฏิบัติทั้งปวงเพราะเหตุแห่งความพิการ”

Article 5: Equality and non-discrimination

“...prohibit all discrimination on the basis of disability ...”

ข้อ 9 ความสามารถในการเข้าถึง
“รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่จะให้คนพิการ
สามารถเข้าถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพ การขนส่ง สารสนเทศและการสื่อสาร
รวมทั้งเทคโนโลยีและระบบสารสนเทศและการสื่อสาร และสิ่งอำนวยความสะดวก
รวมถึงบริการอื่นที่เปิดหรือที่จัดให้แก่สาธารณะ ทั้งในเมืองและชนบท
ทั้งนี้บนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับบุคคลอื่น มาตรการเหล่านี้ ซึ่งรวมถึงการบ่งชี้
และการขจัดอุปสรรค และข้อกีดกันต่อความสามารถในการเข้าถึง”

Article 9: Accessibility

“...States Parties shall take appropriate measures to ensure to persons
with disability access, on an equal basis with others, to the physical environment,
to transportation, to information and communications, including information
and communications technologies and systems, and to other facilities
and services open or provided to the public,
both in urban and in rural areas. These measures,
which shall include the identification
and elimination of obstacles and barriers to accessibility...”

ข้อ 19 การอยู่ได้โดยอิสระและการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน
“ยอมรับสิทธิเท่าเทียมกันของคนพิการทั้งหลายในการอยู่อาศัยในชุมชน และจะดำเนินมาตรการ
ที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมที่เอื้อให้คนพิการได้อุปโภคสิทธินี้ได้อย่างเต็มที่”

Article 19: Living independently and being included in the community

“...recognize the equal right of all persons with disabilities to live in the community...
to facilitate full enjoyment by persons with disabilities of this right and their full inclusion
and participation in the community...”

กรมองค์การระหว่างประเทศ
กระทรวงการต่างประเทศ
Department of International Organizations
Ministry of Foreign Affairs
www.mfa.go.th/humanrights

